Szijj Ferenc

Ritka események

Hosszú zsák

Egy hosszú zsákból nézek kifelé,
a zsák vége a lábammal talán
a lépcső aljában van, de nem érzek
belőle semmit. A szememben mit láthatnak,
akik vezekelni jönnek, csak a nagy erőfeszítést,
hogy legalább egy percig forogjon lassabban
a Föld, vagy egy másodpercig,
bármilyen kicsi ideig, és ne legyen természet,
csak a puszta élet, és az is működjön inkább
logikai alapon vagy digitálisan, a nő egy, a férfi
nulla. Már ebben is mennyi lehetőség lenne.

Súly

Újabban a vonatjegy kiadásához
le kell mérni az utas súlyát a poggyászával együtt,
mert a jegy árába most már nemcsak a távolság,
a kocsiosztály, a vonatnem, hanem a szállítandó súly is
beleszámít, hiszen könnyen belátható,
hogy egy kövér, két nagy bőrönddel utazó ember
szállításához több szenet kell eltüzelni,
mint egy aktatáskás, cingár emberéhez.

Virrasztás

Itt a völgyben gyakran kell virrasztani.
Ha elterjed például a hír, hogy érkezik valaki
a hegyen túlról egy táska papírpénzzel,
akkor éjjel-nappal őrizni kell
a bevezető utakat. Kiállunk az út mellé
a legszélső háznál, meresztgetjük a szemünket,
éjszakára lámpást gyújtunk, fülelünk,
nem hallunk-e a sötétségből nyikorgást,
kattogást, mert valószínű, hogy olyan messziről
inkább majd biciklivel jön az illető.
Eddig szerencsére nem jött.

Mérleg

Nálunk élő ember nem állhat mérlegre,
mert úgy tudjuk régről, hogy abban a pillanatban
valaki meghal valahol, lehet, hogy nálunk,
lehet, hogy máshol, akár az is lehet,
hogy másik országban vagy messzi földrészen.
A halottakat viszont mindig lemérjük.

A lelkek önzetlen szolgái

Szépen felöltöztek a lelkek önzetlen szolgái:
frakk, cilinder, napszemüveg, szivar,
sétapálca, és elindultak a palotába.
A palota kapujában szelíden félretolták
az őröket, bevonultak az elnökhöz,
és pénzt kértek tőle. Az elnök tudta,
ha most összeütné a cintányérját,
és berohannának a tanácsadói,
hogy kitaszigálják a lelkek önzetlen szolgáit,
akkor rossz viszonyba kerülne a halállal,
pedig az ő országában mindenki azon igyekszik,
hogy a halál ne legyen az ellensége.
Így hát pénzt adott a lelkek önzetlen szolgáinak,
amit azok megköszöntek, és boldogan távoztak,
és hajnalig ettek, ittak, mulattak.

Nádasdy Ádám

Csapda

Ha visszajönne a halott barát,
nem barát volna már: az ismerős
mosoly mögül kitűnne pőrén
(halottak nem színlelnek!) a gyanakvás,
hogy mire készülök, nem akarok-e
csapdát állítani – de esküszöm,
én ilyet soha, még ha meg is fordult
a fejemben, de ő volt az oka,
ő sugározta a csapdát szorongva.
Ezt nem lehetett szóba hozni persze,
hiszen én ilyet soha, és belőle,
ki mondja meg most már, hogy mi sugárzott.